

Svaté povinnosti esoterního žáka

Esoterní hodina, Mnichov, 26. srpna 1910

V témže smyslu jako minule bychom i dnes oslovili ducha dne. Je zvláštním štěstím být při tom, koná-li se esoterní hodina v pátek. Následuje průpověď pro ducha pátku.

*Velký, obsáhlý duchu,
ve Tvém životě žiji se životem Země ...*

V noci se svým astrálním tělem a Já nacházíme v božských éterných sférách, z nichž čerpáme sílu pro fyzický život. Jsme spojeni s božskými bytostmi, existujícími tam. Proto bychom nikdy, když se ráno probudíme, neměli mít okamžitě banální každodenní egoistické myšlenky. Odřezáváme se tím od duchovních bytostí a sil, do nichž jsme byli během spánku ponořeni. Nýbrž dříve než se pustíme do nějaké záležitosti všedního života, než pojmem nějakou myšlenku týkající se fyzické existence, měli bychom se oddat meditaci, během níž se v sebezapomnění ponoříme do oněch sfér. Každý meditující by měl učinit svátou povinnost z toho, že se ihned po probuzení věnuje své meditaci, anebo by alespoň měl svou první myšlenku s vděčností věnovat vyšším bytostem.

Ještě světější povinností, je-li něco takového možné, by pro každého esoterního žáka mělo být to, aby si jasně uvědomil, že způsobuje nejen sobě, nejen ostatním lidem, ale i vyšším duchovním bytostem velkou křivdu, přistupuje-li k meditaci s nečistými myšlenkami a city. Znečišťuje tím duchovní sféry. Síly, jež musí být vynaloženy, aby se toto znečištění opět odstranilo, jsou odebrány pokroku lidstva.

Člověk může svá cvičení a exercicie provádět se značným soustředěním, a přesto při tom může být v sobě nedobrý*. Provádění

* Resp. nečistý, nesváty, nezbožný; v něm. orig. *unheilig*. (Pozn. překl.)

meditace je pouze věcí vůle. Ta by samozřejmě měla být upevněná a rozvinutá. Při tom však musí být pročištěn celý vnitřní život, tak aby v naší duši během meditace žilo jen to, co je svaté a vznešené. Jako nemáme s nečistými myšlenkami a city vstupovat do meditace, nemáme se s takovými myšlenkami ani večer ubírat ke spánku. I tím vnášíme nečistotu do božských sfér, bereme-li si s sebou do božských světů myšlenky pýchy, ješitnosti a hrdosti. Usínat bychom měli s myšlenkami pokory a vděčnosti vůči božským bytostem, neboť bychom nemohli žít ani minutu, zatímco je naše astrální tělo a Já venku, kdyby po tu dobu božsky-duchovní bytosti nezachovávaly naše fyzické a éterné tělo. Usínat bychom měli s pokorou vůči vznešeným božským bytostem.

Esoterik se od exoterika odlišuje tím, že v něm Bůh žije vědomě, že v sobě skutečně nechává působit sílu Boží. To se neděje představami, které chová o Bohu. Právě těmito představami si člověk může škodit, až později vstoupí do vyšších světů. Chce tam například najít Krista takového, jakého si představoval, a nepozná kvůli tomu pravého Krista; neboť ten je jiný než jakkoli vznešená představa, kterou si o něm můžeme učinit.

Esoterik by měl především odložit vlastnosti, jako jsou pýcha, hrdost a ješitnost. I ten esoterní žák, který se domnívá, že pýchu, hrdost atd. již odložil, musí vědět, že tyto vlastnosti v sobě v jemnější podobě stále ještě má. Už jen v myšlence, že tyto vlastnosti odložil, že velmi pokročil ve vývoji, spočívá jistá ješitnost, která je mnohem horší než ješitnost ve vnějším životě, protože je zesílená a vztahuje se k vyšším duchovním záležitostem. Hrdí můžeme být na jasné, logické, správné myšlení.*

Žijeme ve zvláštní, vysoce důležité době. Je to doba přípravy na Krista, jenž se zjeví, stane patrným v éterné sféře. Abychom ho mohli být účastni, abychom ho zde mohli zřít, na to se musíme připravit. Lidé, kteří nemají to štěstí, že se nyní dostanou k theosofii, tuto událost nebudou moci prožít.

* V jiné předloze zde stojí: „Můžeme být ovšem hrdí na správné, jasné, logické myšlení - ale jen tehdy, je-li absolutně nesubjektivní!“ (Pozn. vyd. něm. orig.)

Povstali jsme z vyšších duchovních sil, jak jsme v těchto dnech slyšeli. Sestoupili jsme z božského lůna. Náš původ je božský. Na základě tohoto poznání můžeme nyní před svou duší uvést rosikruciánskou průpověď: *Ex Deo nascimur* - z Boha jsme zrozeni. Hned vedle by však měla stát věta, při níž se budeme cítit mnohem menšími; máme se zcela vzdát sami sebe a ztratit se, oddat se Kristu. A jestliže v naší duši bude náležitě žít tato nálada, můžeme k onomu *Ex Deo nascimur* připojit: *In Christo morimur* - v Kristu umíráme. A dalekou vyhlídku na to, jak v sobě můžeme vědomě rozvíjet Ducha, svátého Ducha, nám dává věta této rosikruciánské průpovědi, jež následuje po prvních dvou: *Per Spiritum Sanctum reviviscimus* - v Duchu svátém budeme znovu a znovu žít. A když se tato rosikruciánská průpověď stane základní náladou naší meditace, pak s veškerým porozuměním a s posvátnými pocity přijmeme průpověď, která zní:

V duchu spočíval zárodek mého těla ...

Rudolf Steiner

GA 266/II